

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKÁLOJA
„MINDEN EMBER ANNYIT ÉR, AMENNYIT TUD S AMENNYIT PRODUKÁL!”

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 3.50 P
Pártoló tagoknak 7.— P
Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF
Felelős szerkesztő: Gara Imre

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22. szám
Telefon; 13-00-92

Őrt állsz a keresztes-lovag hitével...

Igen, őrt állsz és ezt akarom, mert érett vagy rá és bízom benned! Bízom, mert szemed tűzében ott ég az új magyar élet lángja, mert lelked ez a gyönyörű magyar lélek, az örök katolikus hit áldott fényében fürdik és harcra edzett tested fiatal erőivel Krisztust, az ezerszer áldott munkás Krisztust követed.

Krisztus és Te, Ti ketten együtt, igen, így együtt válthatjátok csak meg ezt a szép országot. Mert Krisztus és Te, Ti ketten!... együtt dolgoztok a műhelyben a munka oltáránál, az iskola padjában; Krisztus és Te, Ti ketten együtt viszitek, nevelitek, építitek szellemünket a családban, Ti ketten együtt léptek be az Egylet, a nemes Céh munkaközösségébe: Ti jártok az utcán, Ti térítitek a baráti körben, Ti indultok most Erdély millió magyarszenvedéssel kikövezett városaiba, községeibe, hogy ott is munkálói legyetek szellemünknek.

Krisztus és Te! Ti ketten együtt és soha-soha egymás nélkül küzditek ki és hozzátok el sok magyar dolgozó boldog szép országát, a magyar munka, a magyar jellem, a magyar tett a magyar áldozat boldog munkaországát!

Őrt állsz! Így akarjuk!, mert bízunk Benned!

G. I.

**A mátmegoldjuk,
A jövőt kiharcoljuk
és helytállunk
mindenütt!**

A magyar parlament folyosóján 1920. november 13-án élesen szólaltak meg a csengők, melyek az ülés kezdetét szolták jelezni. Napirend: a trianoni béke törvénybe iktatása.

A magyar nemzetgyűlés elnöke elfogódott hangon jelenti a Háznak, hogy a külügyi bizottság előadója kíván szólni. Az előadó feláll és az alábbi nyilatkozatot olvassa fel: „A nemzetgyűlés, midőn a trianoni békeszerződés törvénybeiktatását elhatározza, az isteni igazság színe előtt és az emberiség lelkiismeretéhez fordulva kimondja, hogy ezt a békeokmányt valótlán adatokon alapulónak, igazságtalannak és az emberiség közös érdekeibe ütközőnek tartja; hogy ez nem a tények és érdekek kétoldalú megvitatásának és ebből eredő megegyezésnek eredménye, hanem egyoldalú, idegen akarat reánk való erőszakolása; hogy a nemzetgyűlés tehát csupán ennek az ellenállhatatlan kényszernek engedve járul annak ratifikálásához; hogy e tényével nem róhat kötelességeket azokra a területekre, amelyekben nincsenek képviselve és nem szűnik meg abban binni, hogy a ma uralkodó szervenélyek lecsillapodásával beálló jobb belátás utat fog nyújtani a békekötés neve alatt elkövetett igazságtalanságok jóvátételéhez...”

Mint koporsóra hulló rögök tompa dübörgése, oly félelmetesen borongnak végig a szavak a parlament csúcsos ívei alatt. Az előadó hangja fátyolos; szava elcsuklik; a végső mondatnál kibuggyan szeméből a könny s csak nagy erőfeszítéssel tudja kierőszakolni magából utolsó szavait: „Hiszek egy Istenben, Hiszek egy hazában, Hiszek egy isteni örök igazságban, Hiszek Magyarország feltámadásában...”

A nemzetgyűlés tagjai, mint egy ember állanak fel, a karok esküre emelkednek s felcsattan az eskü: „Hiszünk, hiszünk!”

A fojtogatlan nyomasztó hangulatot az elnök erőltetett gyorsasággal igyekszik megtörni, minden ok nélkül (hiszen siri csend volt!) megrázza a csengőt és mint máskor is szokta — talán nem is tudatosan — feladja a szokásos kérdést: „Ki követkerik szólásra?”

És ekkor... ekkor... — legalább is könnyes szemem fátyolán át úgy rémlett előttem — az utolsó padsorból, valahonnan az egyik ajtót elzáró nehéz vörösfüggöny mögül előlép egy nyúlánk, magyar ifjú. Lehet vagy 16 éves. Homloka nyílt. Gerince acél. Szeme töretlen fényű. Feje magasba szegett.

Végigmegy a padsorok között, s mielőtt a képviselők felocsúdnának, már ott is áll a terem közepén. Mint sebre kiöntött enyhe balzsam, úgy árad az ifjú úde, tiszta hangja, mikor megnyitja ajkát a figyelő csendben:

„Tisztelt Nemzetgyűlés! Édes Magyar Hazám!

Most szólásra én következem! Én, a magyar ifjúság! Én, aki a jövő vagyok! Nekem titokzatos szent küldetésem, hogy a veszni indult nagy ügynek legyek fölként bajnoka. Rendeltetésem az Élet és én élni akarok. Ellen-ségek sakálordításába, hiénák üvöltésébe, a megmemértés szörnyű elhagyatottságába belekiáltom jogomat: a magyar ifjúság jogát az élethez!

A Kárpátoktól le az Aldunáig
Egy bőszi üvöltés, egy vad zivatar!
Szétszórt hajával, véres homlokával
Áll a viharban maga a magyar.
Ha nem születtem volna is magyarnak,
E néphez állanék ezennel én,
Mert elhagytam, mert legelhagyottabb
Minden népek közt a föld kerekén. (Petőfi.)

Szólásra mi következünk! Mi! A magyar ifjúság, amely tépett zászoló és füstölő romok fölött a keresztény erkölcsből fogja kifakasztani az új életenergiák feltörését, nagy hitet s acélos akaratot. Mi, magyar ifjúság, amelynek ereiben a tiszta élet tüze majd felgyújtja a második ezerév fáldyját. Mi következünk szólásra, magyar ifjúság, amelynek hőtiszta homlokán újra feliszvárványol majd a megalázott magyar becsület. Mi következünk szólásra, magyar ifjúság, amelynek áldozatkész életéből lefoghatatlan lendülettel csap ég felé a magyar föltámadás húsvéti pirja!

A mi szemünk fénye nem kialszó méces, hanem felhőket megdörítő villámsugár. A mi vérünk nem elpocsékolt fiatal erő, hanem munkára paskoló eleven tűz-zuhanyag. A mi munkaszeretetünk nem a régi kényelem többé, hanem a szebb jövőendő kiesikarásának dacos harcosa.

Melegen érő szívünk együtt vergődik a szenvedél hazával, együtt jajong a láncravert magyar reményekkel, együtt zokog a jajtalan magyar ajkakkal. Tudnivágyó lelkiünk majd sokat fog tanulni a hazáért. Acélos izmunk majd fog építeni. Tiszta sasszemünk majd meglátja a jobb jövőendő most még ködös útját. Törhetetlen akaratunk majd kiesikarja a történelemtől a második magyar ezereztendő, hogy ha multunkban nincs is öröm, jövőnkben legyen remény!

Mi ígérjük, édes jó uraim, hogy ilyenek leszünk. Ilyen lesz a jövő magyar ifjúsága! És akkor, meglátjuk, munkánk nyomán virulni indulnak újra a szent magyar trikolór megfakult színei...

Az ifjú itt eltűnt, de szavának ezüstös csilingelése nyomán a siri figyelő csend áhitatában új életre kelt a megkínzott magyar hazának jövőjébe vetett hitünk.

*

Drága magyar Iparos Bajtárs! Húsz év, jaj de nehéz húsz év tekintett most rád. Te akkor 18—20 éves voltál, ma sokgyerekes, nagy-dolgozó vagy valahol, ha el nem kallódtál. Ide tudod-e nyújtani a kezed, áldott, dolgos, magyar kezéd? Nézd, itt vagyunk, a régi bajtársak, húsz év megelöi, megtépett, dacos küzdői... az új húszévesek mellett. Add ide a kezéd! Mondd, felmérhető-e az a munka, amit húsz év alatt Hazánk felépítésére tettél? Pedig ez a hang csak alig-alig jutott Hozzád. És Te, aki ma indulsz, mennyivel szerencsésebb vagy, mert ez a szó, ez a lélek és a mi segítők kezünk a Tiéd. Új nemesség, új magyar életideál jött el Hozzád, hogy felvértezzem, megerősítsen a magyar élet kiteljesítésében, amelynek Te maradtál a hiánytalanul kellesz. Mi, a rögtörők, a mindig előrenézők, reménykedők, a húsz év harcos honvédei... mi állunk melletted, hogy részt kérjünk a további küzdelemben. TÓTH THAMÉR, ifjúságunk áldott nevelője, meghajtott zászlonk előtt Te állsz. Veled indultunk, Veled masiroztunk és Veled jutunk el a célhoz. Ezt az ifjúságot akartad, ezt akarjuk mi is, akiket annyi szeretettel, olyan csodálatos étellel ajándékoztál meg. Mester! Hódolattal jelentjük: útban vagyunk...!

A Felvidék... Kárpátalja... Székelyföld újra magyar!

Tovább masirozunk!

Tegyetek virágot a hősök sírjára!

Tegyetek, ne hiányozzon egyitek hála-virága sem. Az Élet harcát befejezett lelkek nagy áldozatának látható földi darabja boruljon virágba. A hála, az őszinte hála jobbá, erősebbé tesz bennünket, küzdő magyarokat. Aki adni tud, az mindig gazdag. Legyen ma a sírjuk a hála oltára és holnaptól kezdve életük minden percében ez a virágos oltár kísérjen. Nem az elmúlás dombja ez többé, nem, a Hála szép, meleg, mozgó életté tette őket . . . Itt vannak újra közöttünk, ha hívjuk . . . Tóth Imre! . . . Jelen! Kovács Béla! Jelen! . . . Jelen, jelen . . . jelen! Véres, rongyolt testükön újra kifeszül a ruha, régi mosolyuk újra a miénk . . . és miénk a nagy áldozatban megtisztult lelkük gazdag ereje. A katonaruha alatt nézd, munkaruha van . . . ni, hisz iparos volt, ni paraszt volt . . . jaj, hát itt együtt találjuk a magyar élet minden rendű és rangú dolgozójának munkaruháját . . .

Tegyetek virágot a Hősök sírjára! Áldozatok vele a Katonák és az Országépítő Névtelen Magyar Dolgozóknak.

KEVESÉN ÉRTENEK A BOLDOGSÁG TUDOMÁNYAHOZ! Az életben nem az árnyat látni, hanem a fényt, egyetlen jó óráért elfeledni ezer rosszat, megbocsájtani százszor és újratekdeni ezerszer, az emberibb-ember biztos, kemény tekintetével meglátni a hibát és a szociális lélek nemes emelkedettségével gyógyítani azokat, felemelni a magyar jövő tiszta derűjébe, ott új élet-tartalmat, új munkásideált találni és küzdeni, küzdeni, tenni és remélni.

Látod, ez a Te útad! Ugy-e nincs egyetlenegy felesleges perced, ugy-e nincs unalom, hiábavalóság az életben . . . ugy-e van célod, van hited, van munkakészséged és kemény magyar akarated, hogy elérhesd mindezt.

ÉDESANYAM KÉPE az íróasztalomon. Tegnapelőtti hervadó ibolyacsokor van előtte, kedves virága. Szelíd, szép barna szemei ide-simogatnak a hosszú íróasztal könyveire, papírhalmazai felett. Dolgos, szép kezét az ölébe ejti . . . milyen ernyedt mozdulat . . . pedig Istenem, felmérhetném-e ötvenhat év munkába feszült munkás perceit, elmondhatnám-e hat gyerek drága gondját, leírhatnám-e az áldozat és akarat csodálatos istenoltotta erőit . . . elhímnék-e feje körül egy áldozatos nagy élet — minden Édesanyának kijáró — glóriáját?

Aldott, névtelen, magyar Édesanya . . . !

Minden írásomban Vele beszélek, életem viháncoló van-nincs játékában Hozzá menekülök, minden szép gondolatom, tettem születését az Ő biztató mosolya melengeti és munkás életem egész útján úgy kísér végig, mint a magyar sors jótékony szelleme.

Édesanyám! Nem felejtettem el semmit, nem felejtettem el Krisztus Utját, nem felejtettem el egy lebukó Náci Nemzet együtt sirattolt kálváriáját, nem felejtettem el a szép Jászság hazahívó szavát.

Nem, Édesanyám, minden itt él bennem és most, amikor életem új munkaterületére lépek, amikor száz-ezrek lelkében kell kibontanom az új világ vágdyát, a Te áldozatos nagy szereteted, Krisztus felé néző csodálatos hited, Ősi nemes parasztvéred lángoló hazaféltése él bennem lobogó együttesben, fajtám színes fantáziájával, szikár, kemény, férfias akaratával.

Édesanyám! Sok ezer magyar Édesanya jön most el Hozzá. Idehozom őket írószobám magányába. Mind a Te testvéreid, a Te anyasorsod osztályosai, egy új életre feszülő nagy nemzet legnagyobb áldozói. Nézd fiaik-leányaik hosszú sorát, mind a Te gyermekeid, az én édes testvéreim!

Látod Édesanyám, a jó Isten jó-voltából nemesak a bukás, de a fel-emelkedés korszakát is végigéltük. Tudom mik voltunk, tudom mik vagyunk és érzem, tudom, mik lehetünk! A magyar sorsnak ezen a hármasság nagy találkozásán olyan öntudattal, olyan felkészülten állok, aho-

gyan Te mindig kívántad, ahogyan a mi nagyjövőjű magyar ifjúságunk és az egész nemzetem elvárja.

Tizenhat évi tanonciskolai tanári működésem alatt — Te tudod — a mult sebeit gyógyítottam és szinte démoni megszállottsággal hirdettem a jövőnk útját. Egy légió új szellemű magyar iparost neveltem, akik biztonnyal elvégezték azt a küldetést, amit rájuk bízam. Új munkaterületemen — meglátod — sok régi bajtárs kemény kézzorítása üdvözlő majd újra, mert itt még többet tehetek értük. Ezt űk tudják és akarják is velem együtt! Magyar iparos fia vagyok. Büszke vagyok rá! Nagy-műveltségű, széleslátókörű Apám, az iparossors élője, a kemény katona egyenességére, őszinteségre, férfias kitarásra nevelt. Te adtad Édesanyám a kezem az Ő kezébe, mikor örökre elköltöztél tőlünk. Emlékszel ugy-e, utolsó szavaira, szép, kék szemű nedves ragyogásra, mikor meglátod és azt mondta: „Légy nagy ember és állj mindig az iparosság mellett . . . Ne feledd soha, hogy az apád iparos volt és Te idétartozol!..” Nem lettem köznapni értelemben vett nagyember, de — ugy-e Édesanyám — Apám áldását mindig megérdemeltem. Az Ő áldásával fogok ma is új munkámhoz és ezt a nemes, magyar iparosszellemet keresem majd minden munkatársamban. Erre akarom nevelni lapunkon keresztül is minden magyar iparos bajtársamat.

Édesanyám, írántadai hódolatos szeretettel járulok a többi magyar iparos édesanyához és keresem a magyar iparos apák és iparos bajtársak kemény, becsületes kézfogását. Megtaláljuk egymást, mert az én utamul ez jelöltetett ki. Az a tett pedig, amit együtt hajtunk végre, tudom, hogy a magyar ipar, a magyar iparosság és a magyar haza dicsőségét szolgálja.

ÉDESANYAM, sok ezer magyar Édesanya jár most már el hozzánk. Ugy-e, mérhetetlenül szeretjük majd őket, mind a Te testvéreid, a Te anyasorsod osztályosai, egy új életre feszülő nagy nemzet legnagyobb áldozói. Nézd fiaik-leányaik hosszú sorát, mind a Te gyermekeid, az én édes magyar testvéreim.

Gara Imre.

MA KORTÁRSAINK MINDNYAJAN HŰSÖKKÉ LÉPNEK ELŐ. Te, én, bajtársaid, az új élet öndatallal nevelő, munkáló nemzetársaink: mindnyáján, akik tudunk és akarunk hinni a magyar élet emberi, polgári kiteljesedésében; akik az ezeréves haza egyetlen rögét el nem alkudják, akik jobb, különb munkával tudnak tenni, dolgozni érte, akik a magyar élet sorsszerű magasabbrendűségében őrtálló honvédei minden magyar kincsnek, erőnek, szellemnek . . . **Hős vagy! honvéd vagy! a műhely munkazájában, a levante óra kemény fegyelmében, az Egylet, a Céh szociális munkaközösségében, az otthonod meghitt életében, bajtársaid között, akiket a Te különb emberséged tesz nemzetértékké és mindenütt hős vagy, honvéd vagy, mert azzá kell lenned, ha megértetted a korod szavát, a magyar élet tisztultabb, becsületesebb, emberibb világát.**

Ennek a hazának ma férfiakra van szüksége! Férfiakra, akik már elvégezték magukban az önmegváltás munkáját, akik a maguba-szállás, a lelkiismeret-vizsgálat átélt nagyságát fegyverükké tudták tenni, akik a rájűtés, a magukraeszmélés nagy tűzében salaknélküli tisztára égve, megnemesedve, apostoli munkát tudnak végezni, akik a nemzet és a hit becsületsszolgálatába a polgári erények legnagyobbikát adják

Nézd, a magyar élet mindig kitermelte azokat az embereket, akik a nemzet sorsfordulóján helyt tudtak állni. Nézd a tatárjárás utáni nemzeti feltámadás nagyszerű ütemét, nézd a törökudulás rettenhetetlen végváras-hőseit, nézd a kuruckor talpasait, dülő csaták romantikus magyarjait, nézd a nemzeti újjáébredés Széchenyjét, Kossuthját, nézd a nyomukba tóduló népmilliók önfeláldozó, igazhítű verejték és véráldozatát!

Lásd meg, hogy az épülő új világ a Te hitedre, erőidre, tehetségedre, munkádra, becsületedre, jellemre épül és olyan lesz, amilyen Te vagy! Erzed-e azt a mérhetetlen felelősséget, amely a Te vállaidra hullott, érzed-e, hogy Te magad vagy az új magyar korszak?

Es ez a korszak ismétlenül olyan lesz, amilyen Te vagy. Ha férfi vagy, szép férfi-korszak, ha báb vagy, silány báb-korszak! Ugye-nincs választás! Fel a gátra, Bajtárs! Helyt kell állni! Helyt kell állni!!

*

EGYFORMÁN OTT ÜLÜNK AZ ÉLET LAKOMÁJÁN és hidd el, nem a vakszerencse osztja ki a porciókat. Csak az emberek szeretnek olesón, vagy ingyen jutni a jófaluhoz . . . és talán Te is így akartál boldogulni? . . . Nem Bajtárs! Mindenhez áldozattal jutsz csak hozzá, de a Te munkásbűszkeséged meg sem engedheti, hogy ingyen lakmározszál.

**Mi itt kezesztre rendeltetve állunk.
Minket a hűség Krisztus-szege tart.
Égő reménység: árva, hunjaid'-ből
jövőt nevelni, embert és magyart.**

APRILY LAJOS.

Munkabér és fizetésemelést kapnak az ipari munkások és tisztviselők. Az emelkedés hét százalék. A Statisztikai Hivatal számítása szerint a létfenntartási költség jelzőszáma 14 ponttal emelkedett, ami 14 százalékos áremelkedést jelent. A statisztikai megfigyelések szerint a munkások legnagyobb része munkabérének felét élelmiszerre költi, tehát a hét százalékos béremelés elsősorban az ellátás költségeinek fedezését szolgálja. Ez rendkívül fontos szociálpolitikai szempont. A jelenlegi viszonyok között elsősorban az egészség fenntartására kell különös gondot fordítani és ezt szolgálja a rendszeres táplálkozás. Az egyéb ipari cikkek fogyasztását a béremelés nem mozdítja elő, mert a jelenlegi viszonyok között ennek nincsen nagyobb gazdasági fontossága.

*

Az ipari munkásság foglalkoztatása jelenleg kedvező, ami azt jelenti, hogy kevés a munkanélküli és ezzel a fogyasztóképes tömeg erősödik. A munkabéremeléssel egyidejűleg munkabérrögzítés is történt. Ez a mai gazdasági viszonyok között érthető és indokolt. Nem lehet megengedni, hogy egyes termelési ágak kedvező konjunktúrája következtében egyenlőtlen munkabérvizonyok alakuljanak ki. A munkabérrögzítés egyben az életszínvonal rögzítést is jelenti.

Krisztus szocialis királysága jöjjön / el a Te országod!

Teljes erővel folyik a visszatért Észak-Erdély gazdasági megszervezése. Minden anyaországbeli gazdasági érdekképviselet alaposan mérlegeli, miként lehet minél előbb megindítani az erőteljes vérkeringést, hogy hasznára váljék az amúgyis agyonanyagotartó erdélyieknek és az egész országnak. Az erdélyrészi Gazdasági Tanács fokozott erővel dolgozik a fenti cél elérésén. Természetesen ennek sok akadályja is van, mert az erdélyi magyarság nagyon elszegényedett. A románok sokkal több bankjegyet váltottak be, mint a magyarok. Ennek a gazdasági következménye az, hogy a magyarság szegény. A szegénységben a gazdasági élet nem lendülhet fel, mert a termeléshez tőke szükséges. A visszatért területeken a bankoknak és pénzintézeteknek komoly a feladatuk. Szükség van a hitelügy alapos megszervezésére. Sörgősen gondoskodni kell a hitellellátás mielőbbi biztosításáról. A fővárosi bankokra és pénzintézetekre e tekintetben igen nagy és rendkívül komoly feladatok várnak. A hitellellátás biztosítása jelentősen elősegítené a gyorsabb kibontakozást.

*

SZOCIÁLIS TÖRVÉNYHOZÁSUNKNAK sürgős és nagyfontosságú feladata az iparosnyugdíjtörvény megalkotása, az önálló iparosok kötelező öregségi biztosítása, azok részére pedig, akik koruknál fogva már nem biztosíthatók, — viszont keresetképtelenek és vagyontalanok — egy országos iparossegítő alap létesítése.

*

A Budapesti Hatósági Munkaközvetítő jelentése 1940. évi októberi kimutatása szerint az elmúlt hét folyamán elhelyezett 683 egyént. Jelenleg foglalkozást kaphat összesen 197 egyén. Foglalkozást keres pedig összesen 7055 egyén.

Mennyit ér a tested?

Fogózdál meg, de előbb ülj is le... mert a testedet alkotó nyersanyagok értéke együttvéve summa-summárum nem több, mint hét, ird és mondd hét pengő! Hát ez valóban elképesztő. Nézzük csak, hogy alakul tételtől-tételre a számítás. A kiszámított tudós egy hetven kiló testsúlyú ember anyagkészletét vette alapul. Mindjárt az első tétel megdöbbentő. Az emberi test túlnyomó része víz. Ha kifacsarnánk, mint egy citromot, vagy valami víznyomásmos sajtóval úgy szoritánánk össze, hogy szövetéből minden csepp nedvesség ki nyomódjék, 45 liter vizet tudnánk belőle kiszajtolni. Ennek pedig nincs egy picula értéke sem. Ha már az első tétel ilyen gázosan eredményre vezetett, szinte nincs is bátorságunk továbbmenni. No, de mégis. Hát a rengeteg vizen kívül van még a levékonnyabb dongájú emberben is. Ez már némileg vigasztaló, hiszen a zsír mégis csak ér valamit, főleg ma, ebben a zsirtalan világban. De azért el ne kapassuk magunkat valahogy. A testünkben lévő zsíranyagokból legfeljebb, ha 7 db. szappan telnek ki. Továbbá szén is van benne kedves olvasóm. Tested szén anyagából 7.000 db. ceruzát lehetne grafit béléssel ellátni. Szöveteidben és csontjaidban foszfor is található. Akkor mennyiségben, hogy kettőezerkettőszáz gyufa-fejet lehetne belőle elkészíteni. Lobbanékony, tüzes emberekből bizonyára több foszfor telnék ki, a csigavérűekből kevesebb. No, de ezek az adatok úgy is csak átlagban értendők. Vasat is hordozol magadban, de ebből a vasból legfeljebb egy középnagyságú szöget kalapálhatna a vasas-céh. Fontos szerepet játszik a test építőanyagai között — akár a háznd is — a mész. De a bennünk lévő mennyiség mindössze arra volna elegendő, hogy egy négyzetméternyi téglafalat, vagy egy baromfiólat meszeljünk ki vele. Annyi magnéziumot, amennyi egész testünkben van, ebéd után szoktunk bevenni egy késheggyel. Végül ként is talált az emberi testben a vegyi elemzés. De ezzel a kémnennyiséggel nem tudnánk sokat kezdeni, legfeljebb — Uram bocsáss! — egy kuttyát, vagy egy majmot szabadíthatnánk meg vele élősdijétől. Mindeme anyagok piaci értéke pedig összesen nem több hét pengőnél. (Ma, de lehet, hogy holnap már olcsóbbodnak az árak.) Latiatoc tehát feleim mic vogmuc? Isa hidrogén és oxigén, akarom mondani víz, zsír, szén, foszfor, vas, magnézium és kén vogmuc.

Mosolyogjunk...

Ma, amikor a magyar közéletben sok szó esik a csákllyásokról, felelevenítjük a régi anekdotát a szamarat hajtó szegény emberről.

Szamarat vitt a paraszt a vásárra. Közül bandukolt a szamár, kétoldalt a paraszt és a fia. Meglátta ezt a menetet az öcscsáklly és felkiáltott: „Milyen szamárnépség! Ott a szamár és gyalogolnak mellette.” Elszégyelte magát a paraszt és felültette fiát a szamár hátára. Meglátta ezt az öcscsáklly, mire így sopánkodott: „Micsoda szemtelen kölyök! Ül a szamár hátán és engedi öreg édesapját gyalog baktatni.” Megrestelte magát a fiú, leszállt a szamárról és felültette maga helyett az apját. Az öcscsákllyás vérvörösen kiabálni kezdett: „Micsoda szegyéntelen önző apa! Kényelmesen szamaragol és engedi ártatlan gyenge gyermekét gyalog járni.” A megzavarodott apa és fiú rövid tanácskozás után közösen felült a szamár, de az öcscsákllyás magából kikelve ordítózni kezdett: „Aljas állatkínzók! Hát nem sajnáljátok azt a szegény szamarat?” A paraszt és a fia mit tehetett, leszállt a szamárról, hátukra vették a jámbor állatot és úgy vonultak tovább csúfjára a világnak. De az öcscsákllyás újból kitámadta őket: „Kilátott már ilyen dolgot? Ezek biztosan megböndültek! Hátukon cipelik a szamarat, ahelyett, hogy ráülének.” Nagyon elbűsült ezen a beszéden a paraszt és azt mondja a fiának: „Ördög győzi ezeknek kedvükre cselekedni! Ha ezt tesszük, nem jó... ha azt tesszük, az sem jó. Sem eképpen, sem aképpen nem jó. Gyere fiam, vessük a szamarat a vízbe, hogy végképp megmeneküljünk tőle.” És csakugyan bedobták a szamarat a folyó hullámaiba. Így végtére a szegényember és fiacskája szamar nélkül és pénz nélkül tért haza.

A mese új változata: nem a szamarat dobják be, hanem a gonosz, rosszindulatú, mindig útbanálló csákllyást. Így a jobb!

Szeged nagy ünnepe!

Meghatóan szép ünnepe volt Szegednek október 7-én, Magyarország Nagyszassnya ünnepének előestéjén. Több mint ötezer érdeklődő jelenlétében tartotta évnnyitól Isten-tiszteletét és szenteltette fel a nagyváradi kaolikus legényegyletnek adományozandó dísz-zászlót Szeged tiz katolikus legényegylete.

Este már fél 8 óraker csoportosan érkeztek zászlajaik alatt a szegedi egyletek. Vendégként a Dolgozó Leánycsoportok és a különféle társadalmi egyesületek népes, zászlós kiállításai. Felemelő látványt nyújtott, amikor eset 8 óraker a felzentelendő zászlót több mint harminc egyesületi zászló és legényegyleti zászló alatt mintegy félezer legényegyleti tag, többszáz Dolgozó Leány, valamint a nagyszámmal megjelent kiállítások díszmenetben kísérték a már megtelt és fényárban úzó szegedi székesegyházba.

A Veni Sancte-t és a zászlózentelési szertartást BECKER VENDEL apát, főigazgató celebrálta nagy pap segédlettel. A lélekemarkoló szentbeszédet MAG BELA belvárosi elnökünk mondta. Mélyreható szavakkal mutatott rá az ünnep jelentőségére. „Mebbesüljük a nekünk kedves és szent magyar színt, a magyar zászlót és elvisszük azoknak a munkásifjaknak, akik a 22 évi rabságban érezték mit jelent számukra a magyar zászló. Zászlót szenteltünk. Ezt a két ünnepségünket szombaton nem tarthatnánk, mint éppen Magyarország Nagyszassnya ünnepének előestéjén.”

A szentségi áldás, pápai és a magyar Himnusz elnéklése után, újból díszmenet fejlődött fel a Dóm-téren s felvonult az ifjúság a Hősök kapuja elé s ott a meghalt és élő hősök tiszteletére egy-egy koszorút helyeztek el. Utána az Országzászló elé vonult a hatalmas, hosszú menet.

Az ünnepség első szakmáent a jelenlevők a magyar Híszkegyet énekeltek el, utána TOTH LASZLÓ a Somogyi-telepi Egylet II. dékánja hazafias költeményt szavalt nagy lelkesedéssel. Az ünnepi beszédet az országos szövetség főtítkára mondta.

Utána VITUSZ JÓZSEFNE, rókusí egyletünk alelnökének felesége köttötte fel a zászlóanyag díszes szalagját a felszentelt zászlóra, majd KÖKÉNY BALÁZS alsóvárosi II. dékán a legényegyleti ifjúság nevében mondott beszédet. FABIAN FERENC dékerületi títkár zárószavai után a szegediek számára felejthetetlenül szép ünnepség a magyar Himnusz elnéklésével ért véget.

A díszes ünnepségen képviseltette magát tiszti küldöttel a katonaság, Szeged város hatósága és a Ferenc József Tudományegyetem.

A zászlóanyag tisztelet egyleteink világi elnökeinek feleségei látták el. A díszes selyemzászlót november 10-én, vasárnap, 200 tagú kiállításág viszi el a nagyváradi egyletek.

A zászló nem adományokból, hanem a fiúk filléréiből jött össze.

A szegedi legényegyleti tagok áldozatos lelke örök dicsőségünk.

*

SZERETETTEL GRATULÁLUNK!

JÖVŐKÉRT!

CÉHEK

A középkorban az egyforma ipart űző és egy városban élő iparosok egyesületbe tömörültek. Az ilyen egyesület volt a céh. Minden iparágnak külön céhe volt. Így keletkeztek csizmadia, lakatos, takács, gombkötő, nyerges, erszénygyártó, ötvös stb. céhek. A 13. században ezek a céhek még magánegyesületek voltak, később azonban az állam is elismerte. Ezidőtől fogva azután a törvények bizonyos jogokkal is felruházták a céheket és megengedték, hogy tagjaik felett kisebb ügyekben bíráskodhassanak.

A céhek elsősorban arra törekedtek, hogy saját iparuk érdekeit védelmezzék. Ezért például csizmát csak az készíthetett, aki a csizmadia céh tagja volt. Ügyeltek továbbá arra, hogy tagjaik erkölcsös életet éljenek. Ezért a fiatalokat helyes oktatásban részesítették. Az erkölcsök vagy a céh szabályai ellen vétő tagokat megdorgálták, sőt meg is büntették. Tagjaikat szükség esetén anyagi támogatásban részesítették, iparuk tőkéltesítésére pedig mérhetetlenül sokat áldoztak.

A céhek tagjaik sorába csak tisztességes, feddhetetlen életű embereket vettek fel. Szigorúan ügyeltek arra, hogy azok jól megtanulják a mesterségüket. Megszabták a készítmények árát és minőségét. Ügyeltek arra, hogy az iparos vevőjének selejtes árut el ne adjon. Attól, aki rossz árut készített, elkobozták készítményét és a szegények közt osztották ki, őt magát pedig szigorúan megbüntették. Az erkölcsstelen életű, vagy rosszul dolgozó iparost ki is zárták a céhből. Szóval a céh nemcsak iparos tagjainak tisztességes megélhetését biztosította, hanem a vevőközönség érdekeit is szolgálta.

A céh élén az atyamester állott, akit a mesterek rendszerint egy évre választottak. Az atyamestert munkájában a céh előljárósága támogatta, mely néhány mesterből és öreg legényből állott. A céh tagjai: az inasok, legények és mesterek voltak.

A tanuló inast 10—12 éves korában fogadta fel a mester. A tanulás 3—4 évig tartott, némely iparnál 5—6, a kassai kalmárcéhnél például 8 évig. Először két-három heti próbaidőt engedtek, hogy az inas lássa, tetszik-e neki a hely és a mesterség. Ha megfelelt, akkor két ember kezességét vállalt érte, hogy inasidejét becsülettel kitölti. Elkor az inas felvételi díjat fizetett a céhládába (céhpénztárba) és áldomást adott.

Ha az inasévek eltelték, felszabadították. Ez nagy ünnepek közt folyt le, melyekhez az inas keresztszülőket választott. A legényavatást áldomás követte, melyet a mester fizetett. Minél derekabb volt a legény, annál nagyobb volt az áldomás.

A felszabadulás után az ifjú belépett a legények társaságába, ahol aztán ő adott áldomást.

A legények is szigorú felügyelet alatt állottak. Vclük az atyamester foglalkozott és oktatta őket.

Elhelyezést pedig a dékán keresett a számukra. Hétköznapokon szorgalmasan dolgoztak, kocsmába járnok nem volt szabad. A korhely-hétfőt (Blau-Montag) nem ismerték.

Ha a legény megbetegedett, legénytársai ápolták s a mesterek is meglátogatták.

Aki mesterré akart lenni, annak vándorolnia is kellett, hogy minél többet tanuljon a különböző mestereknél. A vándorlás a legtöbb iparnál három évig tartott.

A mesterlegény, ha vándoréveit eltöltötte és mesterségét megtanulta, kérhette mesterré avatását. Az avatadónak remeknie kellett, vagyis egy kitünő munkát bemutatnia. Ha ez sikerült, akkor egy nagyobb összeget fizetett a céhládába és két mesterebédet adott. Az egyiket mindjárt. Azután kötelezték, hogy egy év alatt megnősüljön. S ha ez megtörtént, akkor adta a második mesterebédet, melyen a mesterek feleségeikkel jelentek meg.

A céhbe tartozók szívvel-lelélekkel támogatták egymást és ezért nagyon üdvös volt ez az intézmény. Abban az időben az ipar még gyermekkorát élte és ilyen atyáskodó támogatás nélkül nem tudott volna felvirágozni. — Nagy áldást jelentett a céh az iparosra és a vásárlóra egyaránt. Az iparosban kialakította azt a nemes iparoslelkületet, amely egy magasabb kultúra befogadására tette alkalmasává, amelyet aztán az iparos két keze hintett szét. Társadalmilag pedig pompásan megszervezte az iparosságot. Dísz és méltóságot adott az iparoséletnek és tagjait szinte nemesi rangra emelte. Évszázados gazdag iparoscsaládok teremtették meg jóformán a Felvidék egész kultúráját és ők tartották kézben egész gazdasági életét is. Hogy nem jelentett a céhkorszak egészen népi-magyar kultúrát, annak oka nem a céhgondolatban rejlett, hanem abban a tényben, hogy egyrészt a fajmagyarság — abban az időben — csak kis részben volt képviselve az iparban, másrészt pedig a császári kormányzat erőszakos németesítő politikája legközvetlenebbül itt érezette hatalmát. A nagy céhvárosok: Kassa, Eperjes, Rozsnyó, Bártfa, Zsolna, Besztercebánya stb. nemcsak iparos alapítások, de a magyar kultúrájának és a magyar hűségnek örökéletű jellegvái is.

Nem kardoskodtam sohasem a „céhrendszer” mellett. Mint rendszer, a maga zárt gazdasági életével már a múlté (az 1872. évi VIII. törvénycikk mondta ki a céhek megszűnését), de az a nemes szellem, amely a céhek életét áthatotta, az a nagyszerű történelmi mult, amely benne él, igenis, a mai magyar iparosság vezetőszemléjévé kell, hogy legyen.

Ezt nemesítem most meg, ezt töltöm meg igazi népi tartalommal és ennek a jegyében építem ki azt a mozgalmat, amely nagy nemzeti erősségünkhöz: a magyar iparosrendhez vezet. A mult minden szépsége és a jelen korszerű gyakorlata ölelkezik össze munkámban és én tudom, hogy ezt elsősorban azok értik meg, akiknek szántam: a magyar iparosság.

Tudom, sok ellensége van a céh-gondolatnak. Főleg a letűnt liberális korszak élharcosai és kapcsolatos részei. De ez nem zavar minket. Mi tudjuk, hogy ami nekik nem jó, az éppen nagyon jó nekünk, új magyaroknak és korszerű látásunkhoz sohasem kérjük kölcsön aranykeretes, de kopott üvegű pápaszemüket.

GARA IMRE.

KÖSZÖNTJÜK A NEMES CÉHEKÉ

Iparos Bajtárs! A 85 éves Katolikus Legényegylet mindenkori a magyar iparoság mellett állt. Nevelte, vezette, értékeit gazdagította és csendes, de annál mélyebben munkáló munkával a magyar iparosok tízezreit adta a Hazának. A mai idők szelleme megkívánja, hogy a csendes belső munka mellett egy közös, nagy célkitűzésért dolgozzunk és ezt a célt minden erőnkkel megvalósítsuk.

85 év vetését aratjuk most, amikor erre a nagy közös küzdelemre hívjuk Iparos Bajtársainkat. Gyönyörű küzdelem lesz, melyet mindenkori a középosztálybeli magyar iparos nemes lelkiségével, hozzá méltó korrekt eszközökkel vívunk meg. Mi elvetjük a hordóról ágáló hang felelőtlen gyújtogatását. A mi fegyverzetünk a 85 év nemes tradíciója, melyet mindig egy új korszak-kívánás melegített át. A 85 év alatt erre az új korszakra készítettük elő a lelkeket. Ma a tett ideje jött el. Ma, amit mindig kívántunk, amire előkészültünk, azt váltjuk valóra.

Mi legyen ez a valóság? A társadalom első vonalába beépített, művelt, vagyonos *Iparosrend*. Ezért munkánk és felelősségünk teljes tudatában kinyilvánítjuk, hogy az országépítő magyar iparoság minden dicsősége, ereje, szakmai, gazdasági és társadalmi felemelkedésének egyetlen eszköze: *a nemes céhszellem*; kiteljesítője pedig korszerűen felépített hivatásrendi szervezete: *a nemes céh*.

Mi a céhszellem? Az, ami az iparost iparossá teszi: az *a lelkiség*, amely az iparosi hivatást betölti, amely szárnyat ad az iparosnak, amely a legszürkébb munkaiütemben is az élet szebbé-jobbá tételét adja. *Az a tudat*, hogy a magyar kultúra világraszólóan hatalmas és megbecsült építményét az ő szakértelme, fizikai ereje, ezerszer áldott munkakészsége építette. *Az a magasabbrendűség*, amely két kézzel, ésszel és kitartással állt minden nagy építő gondolat mellé, mert benne a nemzeti nagység és az iparosi hivatás örömeit érezte és élvezte.

A céhszellem a felemelésnek és felemelkedésnek az alélekből tüzelte ereje, amely mindig a szolgálatot —

embertársának, nemzetársának tett szolgálatot — nézi, amely szolgálatot a szépségnek és kényelemnek olyan örömeit adta, amelyet tán egy mesterség sem.

De jelenti azt a becsület-szolgálatot is, amely féltékenyen őrzi egyéni és kari tisztességét, gyönyörű történelmi multjának minden díszét és szokását; a magyar földből sarjadt építségét, vallásával és hazájával összenőtt minden nemes tradícióját.

Ez a nemes céhszellem az, amely újra egytáborba hozza az iparost, hogy országépítő munkásságát a közös erő és hivatástudat minden gazdagságával felfegyverezze, a mai idők igénye szerint végezhesse el.

Ez a nemes céhszellem gondoskodik arról, hogy a magyar iparos a szakmájában tökéletes mesterré képzeze magát, mert *szakmai tudása nemzetszolgálat*; ez gondoskodik arról, hogy a végzett munka kifogástalan legyen, mert a felelősségteljes *magyar iparostisztesség nemzetszolgálat*; ez öröködi az iparos-családok vallás-erkölcsi élete felett, mert *a tiszta erköles nemzetszolgálat*; ez harcolja ki az iparoság gazdasági felemelkedését, mert *a becsülettel végzett munka becsületellenértéke nemzetszolgálat*; ez teszi az iparost műveltté, mert az *egyéni és kari kultúra nemzetszolgálat*; ez biztosítja a magyar társadalomban a művelt iparost megillető középosztálybeli helyet, mert *az iparosrendnek a felemelése nemzetszolgálat*.

Ezt az építő, felemelő nemzetszolgálatot teszi gyakorlativá az egész magyar iparoságot összefogó szervezeti gondolat: *a nemes céh*.

A céh tehát a magyar iparosrend kialakításának eszköze, amely tökéletes nemzet-értékké teszi az ipari munkát és különleges értéke szerinti megbecsültté az iparost.

Közönséges napokban csak megáll

*Más is helyén,
De majd, ha minden ember
tántorog,
Ottan leszek majd, s nem
tántorgok én!* (PETŐFI)

A kézművesipar a hivatásrendiségben

Kitűnő fiatal, tudós társadalompolitikusunk, dr. Mihelics Vid egyetemi m. tanár mondta a Keresztény Iparosok Országos Szövetségének társadalompolitikai előadásán:

„Tény, hogy a kézművesipar őrízte meg legjobban a liberálisizmus korában is a hivatásrendi szellemet, de teljes eredmény csak akkor követhetők, ha a kézműves ipar a hivatásrendiség útján olyan szervezetbe jut, amely a mainál messzebbmenő jogositványok birtokában nyer befolyást az egész gazdasági életre, szabályozhatja a versenyt, felelősségre vonhatja és irányíthatja tagjait és hallathatja szavát a szakoktatásban. A kézművesiparnak ilyen megerősödése országos és nemzeti érdek is, nem utolsó sorban azért, mert középhelyzeténél fogva innen áradhat ki leghatásosabban a munkaadó és munkavállalók összetartozásának tudata.“

Mi lehet ez más, Iparos Bajtársak, mint a korszerű NEMES CÉH, amely az iparosrend egyetlen igazi kerete, tartalma, dísze, ereje. Nincs igazunk?

„A társadalom köteles gondoskodni azokról, akik hasznos tevékenységgel illeszkednek életébe!“

DR. MIHELICS VID.

NÉMETORSZÁGBAN már a múlt év január hó elsején életbe léptették az önálló kézművesiparosok kötelező biztosítását s egyben gondoskodtak az idősebb és biztosításra már nem alkalmas iparosok segélyalapjának megteremtéséről is. Most, amikor nálunk az iparosok öregségi biztosításának törvényes rendezése már nem késhet soká, időszzerű, hogy foglalkozzunk a német törvény végrehajtásának tapasztalataival.

A német törvény e célra alapot létesített, amelyhez minden iparosfizem úgy 1939-ben, mint 1940-ben évi egy márkával volt köteles hozzájárulni. Ilyképp lehetővé vált, hogy az öregségi segélyalap ez év július 1-én már hatályosan megkezdhesse munkáját.

Az aggkori ellátás alapját tehát az iparoság összessége teremtette meg a kartársi összetartás becsületbeli kötelessége címén. Közel kétmillió márkát tesz ki az az összeg, amely a biztosításba már nem vonható idősebb iparosok ellátására szükséges.

AZ IFJÚSÁG BESZÉL

Ez a rovat az ifjúság. Benne mindig arról lesz szó, ami szorosan az ifjúság életéhez tartozik, amelyről beszélni szeretnének, vagy amiről beszélni kell. Az „Új Nemesség” minden számban három kérdést tesz fel. Erre kér választ rövid, kelek, megfontolt választ és mindig ösztintét. Hisszük, hogy sok tehetséget fedezünk fel vele — az iparosrend jövőendő újságíróit! — és megmondjuk — ugyancsak ösztintén — ez is a célunk. Figyeljék meg, hogy egy kisebb körben elindított három próbakérdésünkre, milyen pompás válaszokat kaptunk. Nagyon, nagyon tehetséges az iparosifjúság! Harmincegylet levél futott be, de ebből három olyan, amire mindig büszkék leszünk. Gratulálunk Rónai Béla, Szemler Gyula és Hallai József. Kérjük dolgozzanak tovább és felfedezett kitűnő tehetségükkel már is számolunk. Levél meggy mindnyájuknak. Magyar üdvözlét!

FECSÉGŐ, BUTA EMBEREKRŐL

„A fecsegő buta mindent jobban tud, mint más. Főlényes, gúnyos, vicces, hetyke, vakmerő és elszánt legény, aki folyton vitatkozik, tanácsokat ad, irányítani akar, javít, korbol, bírálgat, kinevet, neveltségessé tesz és lealáz... és magasan hordja az orrát és lekicsinylőleg legyint, elnéz az ember feje felett, mindig a fórumon, vagy a színpadon képzelet magát, — de mindenesetre hallgatóság előtt, — amelyet megvet, de valójában egy pillanatra sem tud nélkülözni, mert állandóan szüksége van emberekre, akiket elárasszon a butaságával.

Sokszor nem is rossz ember. Nem képmutató, nem szélhámos és nem rosszhiszemű, mert mélyen és őszintén meg van győződve a saját csalhatatlanságáról és úgy érzi, hogy valóságoslag jötevője az emberiségnek. A legjobb ember volna egész életén át, ha csupa okos, megértő, elnéző és higadtlelkű lélekbúvárral volna dolga, — akik rögtön átlátván a színt — szelíden mindent ráhagynak és megdicsérik éleselműségét és pompás állásfoglalását.

Ha a többi ember mind olyan okos volna, hogy némán túrná a butaság orgiáit, akkor a buta ember idővel talán el is fáradna és elmenne a kedve a magamutogatással járó fáradságtól. De jaj, a buta ember hamar társára akad és akkor kirobbannak a szenvedélyek, akkor a buta emberek kölcsönösen meggyűlölnek egymást és meggyűlölnek mindenkit, akik el-

lenfelülük torkába nem fojtja bele a szót.”
Rónay Béla, Budapest.

A SZERELEM FELEMEL?

„Az igazi szerelem jobbá, komolyabbá, finomabbá, tisztábbá teszi az embereket. Ennek oka abban rejlik, hogy a szerelem boldog érzése anynyira betölti az emberi lelket, hogy annak semmiféle hiányérzete nincs, vagyis önmagával elégedett, derült, szíves, adakozó, csordultig tele hálával, emberszeretettel, jószággal. A legtöbb emberi gonoszság abból a hiányérzetből fakad, amely mások jólétét, vélt, vagy valódi boldogságát, szerencsésjét vagy sikerét irigyli. Erről a szerelmes ember mit sem tud, mert tele van önmagával, új-jongva szereti az életét és a szeretet mámorában másokat is boldoggá óhajtana tenni. Ez az oka annak, hogy az igazi szerelem jobb embert formál belőlünk, megnevesít és felemel és olyan magaslatoakra ragad, amelyekre a boldogtalan halandó sohasem tud felemelkedni.”

Szemler Gyula Budapest.

ISTEN

Uj-világ
Uj ember
Uj rendszer

Bűzlik a világ,
Rothad a rendszer
Vele az ember
Az ember
a rongy.

Minden, amit látsz
— Modern.
Minden amit hallasz
— Modern.
Csak amire vágyol
Ami még az ősi,
Ami még a régi,
Az van eltemetve!
Hogy hol... hogy merre...
Senkisémet tudja.
Csak érzi, hogy van,
Hogy lennie kell
Ki teremtette a világot,
Ki teremtette az eget
S adta a jót, a rosszat;
Az embert.

Uj-világ
Uj ember
Uj rendszer.

De aki teremtette
Az ősi, a régi
Nem ember,
Nem rendszer,
Nem modern,
Hanem —: Isten!

Hallai József.

Uj tételnünk: 1. Hogyan ismerheted meg önmagadat? (Az önismeret művészete.) 2. Mit kívánsz az „Új Nemességtől”? 3. Viseljünk-e munkaruhat és miért?

A dolgozatokat a szerkesztőség címére kérjük ezzel a megjegyzéssel: „Az ifjúság beszél.”

Mi a demokrácia?

DEMOKRACIA az, ha egy zsidó hadianyaggyárosnak legalább is annyi befolyása van egy állam életére, mint 10—20 millió embernek.

DEMOKRACIA az, ha egy zsidó idegenfajú kisebbség birtokolja egy nemzet jövedelmének túlnyomó többségét.

DEMOKRACIA különösen az, hogy ha egy galiciai iparmágnás papirbakancsot szállít a hadseregnek. A másik romlott hússal, vagy élvezhetetlen kenyérral, vagy más igen fontos népelelmezési cikkel látja el a keresztény nagy tömegeket és ezen nehéz százezreket keres.

DEMOKRACIA az is, ahol a textílygyárak nagy része heti 10—12 pengős munkabérekért fizet munkásnőinek 48 órai munkáért. Így a 40 filléres kenyérárakat figyelembe véve 5 kiló kenyeret már meg is kereshet a munkás naponta.

VÉGÜL DEMOKRACIA ott van, ahol könnyű zsidónak, de nehéz keresztény dolgozónak lenni, mert a demokrácia ott kezdődik, ahol a kereszténység végződik.

(KÖTEG)

Ajánlom ezt az első számom **ÉDESANYAMNAK** és **SOLYMAR GYÖRGY** főtisztelendő Urnak, az az új magyar legényegyleti gondolat nagy apostolának és nagyszerű harcásának. Magyar lélekkel és igaz baráti szeretettel **GARA IMRE**.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rotenbiller-utca 20—22.

Főszerkesztő és felelős kiadó:
vitéz Pintér József.

Felelős szerkesztő: Gara Imre.

Máté-nyomda, Bpest, VIII., József-utca 61. szám — Telefon: 139—259.

Cimzett:

Tek. Katolikus Legényegylet